

הילדים בצריף השבדי ברמת-גן זעקו:

„אבא רצה את אמא!“

הקטנים לא רצו להיכנס פנימה. „למה כל האנשים האלה באו לכאן באמצע הלילה?“ ביקשו לדעת.

השכנה, מרגלית בינוביץ, שרחמיה נכרו על שני הפעוטים, אספה אותם לביתה, ביקשה משאר השכנים כי יקחו לביתם את יתר הילדים.

מראה הילדים הנפחדים, שהתקלו ליד פתח החורר שבו שכבה אמם מתבוססת בדמה, השיכו מלב השכנים מוכייהלם את אחד מגיבוריה של הרומא הלילית. יוסף מועלם המשיך להסתובב בחצר, כשהוא מורכר אל עצמו. „חלס, נגמר, נופף בידו אל מול השכנים הסקרנים.“

★ ★ ★
„אני הרגתי אותה!“

האני עשיתי את זה, הסביר יוסף מועלם לסמל-החקירות של משטרת רמת-גן, „אני הרגתי את חנינא האשה שלי,“ הוסיף כשכל גופו רועד מהתרגשות. „אני הרגתי אותה ככה,“ נופף בידו כדי להדגים את הצורה בה הניף את הסכין אל עבר מפתח-הלב של אשתו, ששכבה לצידו בי מיטה.

פקו חיים גליק הורה לו לעלות על היניידת. „לא צריך ניידת, ארון, התחנן מועלם, „צריך לראות האשה שלי, חנינא.“ הוא ניגב בידו את אגלי-הזיעה שניגרו על פניו. „למה אתם עומדים פה?“ פנה בזעם אל השכנים, „יאללה, תלכו הביתה, אין כבר מה לראות. חנינא, האשה שלי, מתה. אני הרגתי אותה. בידוים שלי הרגתי אותה!“

הנביא: מאיר פוליאצ'יק

— אל מול פני העתיד

עקף של אשה פילחה את הלילה. דיירי הצריפים השבדיים ברחוב אצל ברמת-עמידר התעוררו בבהלה, היצו החוצה מבעד לחלונותיהם, הגיפו את התריסים כשראו שהצעקה עלתה מהצריף של משפחת מועלם.

כי המריבות המשפחתיות בין יוסף מועלם (44) ואשתו חנינא (40) לא היו מחוזה נדיר.

שניות אחדות לאחר-מכן נשמע מהצריף קול-בכי של ילד. השכן הגר בצריף הקרוב יצא החוצה, הספיק לראות דמות חומקת באפלה, בין השיחים העוטרים את הצריף המטופח.

הדמות עמדה באמצע החצר, מילמלה כמה משפטים לא-מובנים והשמיעה יכבה מקר-טעת. הוא לא תפס תחילה מה מתרחש, אר-לם לשמע הבכי שעלה מהחורר מיהר להיכנס פנימה.

בעומדו על הסף ראה אברהם בינוביץ על ריצפת החורר, סמוך למיטה, את שכנתו חנינא מועלם ששכבה בתוך שלולית של דם. מעליה גחן בן-הזקונים יחזקאל (4).

בן הנרצחת: אברהם מועלם

עם סכין —

כשהוא מייבב בבכי חרישי. בינוביץ זינק החוצה, הזעיק את אשתו, מיהר להתניע את האוטובוס שחנה מול הפתח.

כעבור כמה דקות נשמעו הצפירות של האמבולנס שהזועק. על הכביש קידם את פניו יוסף מועלם. „אין כבר מה לראות,“ הסביר לחובשו, „הכל כבר גמור.“ הוא הרים את ידיו בתנועת-יאוש, מילמל לעצמו דברי-מה.

נהג-האמבולנס מיהר לחדר שריצפתו כוס-תה בדם, ברק את חנינא, אישר את דבריו של בעלה, „הכל גמור!“ הסביר לשכנים. שבעה ילדים, שהצעיר ביניהם הוא בן 4, עמדו מסביב, התבוננו במזוה והזעיקו את שאר השכנים, שהתקלו בפיתחו של ה-צריף.

„אבא הרג את אמא,“ סיפר יחזקאל הקטן לשכנים, שלא תפסו תחילה מה התרחש. „לא נכון,“ תיקן אותו אחיו, המבוגר ממנו בשנה, „אמא חולה, עוד מעט יקחו אותה לבית-חולים.“

האחות הגדולה, שמחה, בת 18, שהקישיבה לשיחתם, פרצה בבכי, היא ידעה כי אחיה הקטנים לא חשים עדיין את גודל האסון. כממלאת מקומה הנאמנה של האם המתה, מיהרה לאסוף את אחיה. אבל שני

השודי-ברצה מועלם (במובע טמבל) בבית-המשפט

„אני רצחתי אותה“

משפחה אל אחד הקיבוצים, יסודרו שם ב-מוסד.

★ ★ ★

„יש נביא בשכונה!“

צריף, המוקף עצי-פרי וגנינות-נוי מטופחת, הוסיף להחת מוקד משיכה לילדי-השכונה, שלמחרת הרצח הוסיפו ל-השתעשע בחברת היתומים הקטנים.

„היום לקחו את אמא לבית-חולים,“ סיפר אלי (6), „בעוד שבוע היא תחזור הביתה.“ אחיו, יחזקאל, נינעץ בראשו לאות הסכמה. רק יצחק (12), המבוגר יותר, הביץ את פשר האסון שירד עליו ועל אחיו. „אבא הרג את אמא עם סכין,“ הסביר לילדים שהקשיבו בדריכות לתיאור של ליל-האימים.

האח והאחות המבוגרים, שמחה (18) ר-אברהם (19), המשרת באחת מיחידות הנחל, הסתגרו בביתם, ביכו מרה את מותה של האם.

ההתעניינות והסקרנות שליוו את ליל-הדמים הדריכו את מנוחתם של השניים, שי-הגירסות השונות שפרחו סביב הנסיבות שגרמו למותה של אמם, גרמו להם מורת-רוח רבה. הם הודעו במיוחד למשמע גירסתו של אביהם אודות בגידותיה המדו-מות. „אל תדברו על זה לפני הילדים,“ התחננה השכנה, „זה יכול להרוס אותם לגמרי.“

ילדי-השכונה, שהתגודדו בקרבת מקום הרצח, סיפרו על צעיר מיסתורי הגר ב-קרבת מקום והעוסק, לדבריהם, בכשפים. „הוא כישף את המשפחה האומללה,“ סיפרו גם מבוגרים רבים שוכנעו באמיתות השמו-עה אודות עושה-הכשפים המסתורי. „הוא נביא,“ הסבירו הילדים, סיפרו כי זמן קצר לפני הרצח ניבא כי אסון כבד עומד להת-רחש בשכונה.

מאיר פוליאצ'יק (25), צעיר אמריקאי שי-השתקע לפני כשנה וחצי בפרבר הרמת-גני, יודע כי ילדי-השכונה מייחסים לו מעשי-כשפים. „הם אומרים שאני נביא,“ הסביר בניב אמריקאי. „אני אומנם לא נביא, אבל אני מאמץ בכוחות מיסטיים שעומדים מעל לשליטתו של האדם הפשוט,“ הסביר בחשי-בות, טען כי בעזרת כוח רצון בלתי-רגיל יש לו שליטה על אותם כוחות מיסתוריים. „ידעתי שזה עומד לקרות,“ טען התמהוני-והילדים האמינו.

אך מאז המקרה הם רודפים אחריו ברחוב, משמעים קריאות-גנאי מעליבות לעברו, ר-מיידיים בו אבניו.

אבל הצעיר אינו מגלה סימני התרגשות. כמו נביא אמיתי הוא קיבל על עצמו באהבה את הסבל שנגזר עליו משמיים. „על ראשה של השכונה נואת ירד בקרוב עוד אסון מחריד,“ הסביר בבטחון.

על רגליו. „כן, זה אני,“ אישר בקול רועד. הוא התיישב, מילמל לעצמו כמה דברים יתומים, כשהוא מלחה את דבריו בתנועות-ידיים.

„משוגע!“ פסקו הסרסורים, שמילאו את האולם.

★ ★ ★

„את בוגדת בי!“

מועלם, שנעצר בפקודת שופטת-ה-שלום ל-15 יום, הודה בחקירה כי רצה את אשתו, תיאר בפרוטרוס את המריבה שפרצה אותו לילה בינו לבניה.

הוא סיפר לחוקרים כי אותו ערב הלך עם אשתו לקולנוע, ישב בחברתה בבית-קפה רמת-גני, חיסל עימה את החשבון כש-שכבו זה לצד זה במיטה.

הריב שפרץ בין הזוג, הנשוי למעלה מ-עשרים שנה, לא היה תופעה יוצאת-דופן. השכנים סיפרו השבוע כי מועלם נהג תכר-פות להכות את אשתו. „הוא חשב שהיא בוגדת בו,“ הסבירה אחת השכנות, שהיסי-בה להכיר, לדבריה, את בני-הזוג. אותה ששנה סיפרה כי השדותיו של מועלם לא היו מבוססים. „חנינא היתה אשה טובה ר-נאמנה,“ טענה השכנה, „הסיפור על הבגידה נולד בדמיונו החולני של מועלם, ולא היתה שום אפשרות להוציא לו אותו מן ה-ראש.“

הבעל הקנאי הפציר באשתו שלא תצא לעבודה. „מקומה של האשה בבית,“ גער בה לא פעם. אבל חנינא לא הסתפקה ב-תפקידה כקרת-בית, עבדה בכל מיני עבר-דות ארעיות. „כל הילדים צריכים ל-אכול,“ הסבירה לשכנים, שהפצירו בה ל-שמוע בקול בעלה הקנאי, שטען כי עבודתה של אשתו היא רק מסווה לבגידותיה.

„כל השכנים ידעו על המריבות בין בני-הזוג,“ סיפר השבוע אברהם בינוביץ, נהג דן שהזעיק את המשטרה זמן קצר אחרי ה-רצח, „אבל איש לא העז להתערב בסיוך-המשפחתי.“

למרות שאיש מהשכנים לא גילה לפני הרצח התעניינות מיוחדת במשפחה המסוכ-סכת, נזעקו דיירי-הסביבה לעזרת היתומים, שנשארו גם ללא השגחת אב.

אחת היצירות החדשות, מרים בן-דוד (40), שלא הכירה מקרוב את המשפחה, אספה אל דירתה הקטנה את הילדים, דאגה לכל צרכיהם. היא פתחה את ביתה גם בפני אמה הישישה של הנרצחת ובני-משפחתה שישבו שבעה בביתה.

„אני לא מרחמת על חנינא, כמו שאני מרחמת על הילדים המסכנים, שבן-לילה נשארו בלי אם ואב,“ הסבירה בקול חנוק מדמעות.

למחרת נלקחו הילדים על-ידי קרובי-